

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sistste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11.

Den 1ste Mars 1892.

41de Aargang.

Tale af Præsident George Q. Cannon,
holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 13de December 1891.

(Sluttet fra Side 151.)

Mange døde paa Grund af de Li-
deller, de maatte gjennemgaa. De
vare uddrevne i den haardeste Vinter,
og Mange blev nedskudte som Rovdyr.
Og hvorfor? Fordi de troede, at Gud
havde talt fra Himlen, at Evangeliet
var gjengivet i sin oprindelige Renhed,
og at Evangeliets Belsignelser igjen
funde nydes af Enhver, som adlod
Guds Bud; fordi de søgte at vandre
paa de gamle Stier og strede for den
Tro, som en Gang var overantvordet
de Hellige. Alle Slags Usandheder
bleve naturligvis fortalte om dem. De
Hellige vare sværtede fordi deres Fjender
ansaa det for nødvendigt, ligesom
de Kristne vare sværtede og besørte i
Røm. Maar de Kristne i hine Dage
i Hemmelighed modte sammen for at
deltage i det hellige Sakramente, bleve
de bestyldte for at oposre Born og at
deltage i umenneskelige Gilder. Dette
var en af de Bestyldninger, som sattes
i Omloeb for at opvække Had mod dem,

og som brugtes som Undstykldning for
de skæltelige Grusomheder, der udførtes
mod dem. Saaledes ogsaa i vore
Dage; det har været nødvendigt at
sværte de Helliges Karakter og bestyldse
dem for de værste Overtrædelser, og
tilregne dem den støtteste Opførsel for
at retfærdiggjøre deres Forfolgere i
Verdens Øjne for hvad de have gjort
mod dem. Forend vi kom til disse
Dale, blev vi bestyldte for at leve ved
Thyveri, samt at vi vare en lovlos No-
verbande. Det var Raabet fra Nauvoo.
Det sagdes, at Rejsende vare i Fare
iblandt os. Disse Opdigtelser an-
gaaende os blev udspredte for at ret-
færdiggjøre vores Fjender i Udsøvelsen
af de voldsomme Tornærmelser mod
os. Vi maatte jages ud, og hvad
Undstykldning funde de give for at ud-
drive et uskyldigt Folk? Løgn maatte
bruges om os ligesom om de første
Kristne. Deres Karakter blev nedrevet
ja meget som muligt, for at Verden

ingen Sympathi skulde yde dem under deres uretfærdige Videlser. Det har medtaget mange Generationers Tid for at hævde deres Minder og bortrydde fra deres Navn og Historie de mange falske Beskuldninger, som deres Modstandere havde lagt paa dem. Vi beviste ved vor Ankomst her til Utah, at vi ingen Thyve varer, og at vi kunde leve uden at stjæle. Deraf maatte noget Andet siges om os, for at opnåde Folkets Håd mod os, saa at vor Forsøgelse kunde vedligeholdes.

Som jeg allerede har sagt, Joseph Smith vidnede om dette, og saa meget maa siges: De samme Gaver og Besiguelser, som fulgte Apostlene i Udvælelsen af deres Myndighed i tidligere Dage, fandtes paanly blandt Menneskene. Naar de blevne lovede Syndernes Forladelse, modtog de Syndernes Forladelse. Hundreder af dem, som blevne døbte af Joseph Smith, og de Mænd, som han ordinerede, bære Bidnesbyrd herom. De sagde, de vidste, at deres Synd var tilgivne, thi Gud havde givet dem et Bidnesbyrd derom. De vidste, at de havde modtaget den Helligaand, og de vidnede derom overalt, hvor de gif. Den gamle Enighed og Kjærlighed, som udmarkede Kristi Kirke, viste sig igjen. Man elskede hverandre med en my Kjærlighed — en Kjærlighed, som endog overgik Kvindens Kjærlighed — en Kjærlighed, som overgik alt, hvad der hidtil var kjendt. De blevne hadede af Verden for dette Særkjende blandt dem, thi et Folk, som elskede hverandre og levede i Fred og Enighed, som de Sidste-Dages Hellige gjorde, var anset som et farligt Folk. En af de store Laster, som vi beskyldes for, er, at vi elsker hverandre og holde sammen; vi ere ikke uenige. Menneskene bevidnede, at Gaverne vare gjen- givne. De Syge blevne helbredede, de

Blinde fik deres Syn, og de Døve kom til at høre. De Gaver, som Jesus formandede Folket til at føge at erholde ved Tro, vare igjen komne til Jorden, ikke med saa stor Kraft, som de burde, fordi der var VanTro at kæmpe mod, ligesom der nu er. Tro erholdes ikke i et Øjeblik. Sandt nok, det er en Gave af Gud, men Tro kan volse og tiltage. Den har volset og tiltaget paa Jorden. De Sidste-Dages Hellige var Bidnesbyrd om, at de havde modtaget disse Gaver, og at dette opnåede Vreden hos dem, som hadde dem.

Det er en mærfelig Kjendsgjerning, at blandt de fornemste af de Helliges Forfolgere, fandtes dem, som kaldte sig selv Ordets Tjenere. Der er mange Beviser i vor Historie for, at saadanne Mænd ledede Pobelhoben og med Vaaben i Hænderne dreve Folk fra deres Hjem og gjorde sit til at ødelægge dem, fordi de havde en upopulær Religion, og ikke dyrkede Gud paa den Maade, som de. De raabte lige saa højt for vor Udryddelse, som Zoderne i sin Tid raabte for at udrydde vor Herre og Mester. Pilatus vilde have givet Jesus fri i Stedet for Barrabas, om de havde tilladt ham det; men de vilde, at Jesus skulde korsfästes, ikke Røveren og Morderen. De ønskede at dette rene og hellige Væsen skulde opføres for deres Raseri, hvorfor de raabte for Barrabas' Losladelse, og ikke for Guds Sons. Den samme Klasje har opmuntret Folket i vores Dage til at raabe: „Udryd de Sidste-Dages Hellige!“ Ikke Alle have gjort dette, men det har dog været en Ejendommelighed blandt mange af dem. I Stedet for at glæde sig over Budskabet, at Gud havde talet, have de vendt sig med Bitterhed mod den Mand, som erklærede det. De standsede ikke og

undersøgte paa samme Maade, som Folket i Nineve da Jonas var sendt til dem, og forsøgte at udfinde, om der var Sandhed eller ikke i Bndskabet, men de bekæmpede det naasladelig og paavirkede andre til at gjøre det samme, indtil Joseph Smith blev myrdet i koldt Blod — dræbt som andre Profeter før ham. Det blev sagt, at Loven ikke kunde naa ham, men Blv og Krudt kunde, og han, i Forening med sin Broder Hyrum, faldt som en Martyr, myrdet paa en grusom Maade, og blev et Offer for den samme Land, som udryddede Jesus og Apostlene. Det synes mærkeligt, at saadant skulde være Tilfældet. Det synes, som om Menneskene ikke ere villige til at overlade til Gud at straffe, hvad de kalder Kjætteri. De ere ikke villige til at overlade til Gud selv at sende ugudelige Mænd til Helvede, som de sige, at vi ere, og straffe dem i Evigheden. De ere bange for at overlade til Herren at straffe os, om vi ere ugudelige. De ønske at tage Straffen i deres egne Hænder. Dette er ikke den rette Tølelse; Derjom vore Lærdomme ikke ere af Gud, ville de falde af sig selv. Det er ikke nødvendigt at udrydde os, thi Herren er i Stand til at tage Vare paa sit eget Værk og forsvare Sandheden.

Jeg ønsker at sige til de Sidste-Dages Hellige: giv aldrig Rum for Forsølgelsens Land. Mennesker må lære falske Lærdomme; de maa sige det som I vide ikke er sandt; de maa følge et Levnet, som I vide er aldeles modsat til Herrens Vilje, men deltag aldrig i Forsølgelse af nogen Slags. Jeg har hørt om Drenge i denne By, som have drevet Skjent over Frelserhæren og talt foragteligt om dem. Jeg haaber, at de ikke ere Sidste-Dages Helliges Børn. Jeg vilde lige saa gjerne forsvare og fægte for dem, om nødvendigt,

som for nogen anden, for at de kunne have deres Rettigheder besøgaaerne.

Dette er et Frihedens Land. Enhver Mand har Rettighed til at tro og handle, som han ønsker, for saa vidt som hans Handlinger ikke komme i Modstæning til sine Medmenneskers Rettigheder, og han ikke krænker deres Frihed. Som et Folk have vi lidt megen Uret, og vi burde være de første af Alle til at forsvare menneskelig Frihed. Ere Mennesker i Bilsfarelse, fortjene de Medhylk, ikke Straf, undtagen de fore deres Bilsfarelser udenfor lovlige Grænser, og derved krænke Andres Frihed. Saalænge som de i deres Anstuelser og Fremgangsmaade ikke overstride Loven, skulde de forsvares i deres Rettigheders Udøvelse. Jeg var ikke her i Byen, da den Stakket blev lynchet som dræbte denne Bys Politi-mester, Andrew Burt; men da jeg hørte derom, følte jeg mig forbirret over den nuærdige Behandling af Forbryderen. Jeg ved ikke, hvem der var skyldig deri; men alt saadant skulde vi modstaa. Der har været lidt Tale i vores Aviser om Vigilance- eller Beskyttelseskomiteer, men ingen af os skulde nede hjælp eller Samtjælle til noget saadant. Vi have lidt for meget under Pobelvold, til at vi nogensinde skulde deltage deri. Det er bedre at side Uret i det uendelige, end at overstride Lovens Grænse. En Pobelhob er en nedrig Organisation. Under saadanne Omstændigheder udføres mange Handlinger af Mennesker, som de ikke turde vove at udføre paa egen Haand, og retsfærdiggjøre sig selv i Udøvelsen af stor Uret.

Ingen Sidste-Dages Hellig skulde paavirkes af en saadan Land. Vi burde ved vort Liv og Opførrel vije, at vi have draget Fordel af de Raad og Lærdomme, som Herren har givet os. Han har aabenbaret Evangeliet til os

og givet os et Bidnesbyrd angaaende dets Ordinanser. Hvilk stor Belsignelse det er at vide, at vi have modtaget vores Synders Forladelse ved Lydighed til disse Ordinanser, og at vi have Krav paa Guds Lovster, som Gud har givet. Dette er Noget, som ikke er bygget paa Formodninger eller Indbildninger. Eldsterne i denne Kirke have bestraebt sig for at frembringe Troen blandt Menneskene. Paa mine Missioner blandt Jordens Indvaanere, har jeg altid taget det i Betragtning, naar Nogen har begjæret Daab af mig, først at inprente i deres Sind Vigtigheden af at være overbevist om, at dette var Guds Værk. At dobe Hundreder, uden de modtoge dette Bidnesbyrd, vilde intet gavne; men dette er et Priviliegium, som tilhører ethvert Menneske. Gud er en Alabenbaringens Gud; han er den samme i Dag, som han var fortuinde Aar siden, og som han var ved Skabelsens Begyndelse. Han er ikke blevet gammel; han har ikke tabt sin Magt; han er ikke blevet døv; hans Hjerte slaar endnu af Medlidenhed for sine Børn. Hans Stemme kan endnu høres gjennem den Helligaand, og naar I modtage den Helligaand, er Gud med Eder, thi den er en af Guddommen, og det er et Priviliegium, som tilhører enhver Mand og Kvinder paa Jorden, at have Guds Land, hvis de adlyde de Ordinanser, som Gud har foreskrevet.

Mine Brødre og Søstre, vær trojaste til den Pagt, I have sluttet med Gud, og han vil holde sine Lovster og Forjættelser. Du maa være saa ringe og uanselig som nogen Dodelig mulighed kan være, men jeg vil sige Dig, at vor himmelste Fader vil aldrig forglemme de Lovster, han har gjort med Dig, ejheller dem, Du har gjort med ham. Om Du har gaaet frem og ad-

lydt hans Lov, jaa vil han erindre det, og Du maa aldrig frygte for, at han vil forglemme det. Nogle Mennesker synes at forglemme de Lovster, som Gud har givet, og føle sig nedtrykte og modløse, og tænke, at Herren har forglemt dem; men jeg vil sige Eder, at Gud vaager over Eder alle. Han har gjort Pagter med os, og det er vor Pligt at øve Tro, saa at hans Lovster maa opfyldes til os. Det er vort Priviliegium at nyde de Gaver og Belsignelser, som var i Kirken i fordums Dage, i større Grad, end vi nu have Hordi Mænd og Kvinder, naar de blive gamle, føle at de ere forglemte, er det dog ikke sagt, at saadant er Tilfældet. Vor Gud har et vaagent Øje med alle sine Børn, og det burde være os en Glæde, at han har indgaaet Lovster og Pagter med os, uværdige, som vi ere, Syndere, som vi ere. Skyldige i mange Fejl og Ufuldkommenden, som vi ere, er han dog altid rede til at tilsgive os, naar vi ombende os fra dem.

Da vi blevne døbte og lovede at holde hans Bud, gav han os et Bidnesbyrd om, at vores Synder vare os forladte. Da vi modtoge Haandspaalæggelse af Guds Ejendom, gav han os den Helligaands Gave; vi vare overbeviste derom, og vi vide det nu, saavel som da. Hvis han nedlod sig til at skænke os disse Belsignelser, saa vil han ogsaa nedlade sig til at erindre de Lovster, som han har givet os. Naar vi ere omringede af Twil og Mørke, og naar det ser ud, som vi vare uden Bejner, vil han høre vores Bønner, hvis vi syge ham og paafalde hans Navn. Han er en Gud, som er nær hos os, og ikke langt borte. Han vil hjælpe os og aabne Vejen for os, og derfor skalde vi øve Tro paa ham. Dette er det store Princip, som vi skalde holde fast ved og dyrke — Tro

vaa Gud og hans Billighed til at opfylde de retsfærdige Ønsker, som vi nære i vore Hjerter; men vi forglemme dette altfor ofte. Vi slæber os gjennem Tiden, som om vi ingen Ven havde i Himlen, men vi skulde jage saadanne Tanker bort fra vore Hjerter og leve saaledes, at han vil vedblive at give os sin Helligaand og fylde vore Sjæle med Glæde og Fred. Jeg ved, at ingen af Eder, under Eders dybeste Bevismringer, nogen Gang i Løndom bøjede Eders Kne for ham, uden at han gav Eder Trost. Efter Paakaldelsen følte Eder styrkede, oploftede og tilsfredse.

Dette er den Mand, vi skulde søge at erholde, og ikke overgive os til Tungfindighed eller at knurre og klage. Om I synes, at Mennesker ej ere, som de bør være, saa se til at leve saaledes, at Gud er Eders Ven alligevel. Herren siger: „Forbandet er den Mand, som forlader sig paa Mennesket, og holder Kjæd for sin Arm.“

Hvo, som sætter sin Lid til sine Medmennesker, kan let blive bedragen. Mennesket kan let fejle, Forældre kan fejle; men Gud kan aldrig fejle. Han vil aldrig blive kold og ligegyldig. Han er altid det samme usoranderlige Væsen; hans Øster kan man stole paa til det aller Yderste. Dette er den Gud, som vi skulde tjene med hele vort Hjerte.

Vi skulde ikke tjene Djævelen eller give øster for Kristelser, men tillukke

vort Hjerte for al Slags Synd; vi skulde bede Gud at hjælpe os til at modstaa det onde og at overvinde vores syndige Tilbøjeligheder og Øyster. Frem for Alt — jeg ser mange unge Mænd her — vær rene i Eders Følelser til det andet Kjøn; tillad ingen syndige Øyster at trænge ind i Hjertet, thi jeg vil sige Eder, at det driver Guds Aand fra os. Gud vil have et rent Folk. Han vil, at vores Legemer skal være rene, for at Guds Aand kan bo der. Ingen Mand, som er fuld af syndig Øyst, kan være ren. Vi skalde være rene i vores Tanker, rene i vort Syn og vores Tankers Forestillinger; rene i Ord og rene i Handlinger. Derjom vi leve saaledes, vil Gud være vor Ven og bo hos os alle vores Livs-dage. Han vil ikke svigte os i vores Prøver. Vi maa gjennemgaa sekts Prøver, og i den syvende vil han ikke forlade os. Han vil være med os under alle Omstændigheder, om vi tjene ham. Jeg bærer Bidnesbyrd herom. Mit Levnet bevidner min Tro til dette. Jeg ved, det er Sandhed. Dette er ikke en Theori, men en Virkelighed. Jeg fortæller Eder, hvad min Erfaring har lært mig. Jeg ved, at dette er den Slags Gud, som vi tjene. Han vil frelse sit Folk og udfri dem og bringe dem sejrrig ud af Kampen og krone dem med Herlighed. Jeg beder Gud, at dette maa blive vor lykkelige Bod i Jesu Kristi Navn. Amen.

Abrahams Børns Hjerninger.

Følgende er et Uddrag af en Tale af Bisshop Orson F. Whitney, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, den 17de Januar 1892: Altid, naar jeg fremstiller mig for en Forsamling af Hellige

før at tale, tænker jeg paa den forbipassne Tid. Disse Tanker giver mig den samme Fornojelse, som En, der rejser over et stort Vand, nyder, ved at undersøge, hvorfra de mange Floder

udspringe, som flyde ud i det store Vand og danne det mægtige Hav. En Førsamling af Sidste-Dages Hellige er liguelsesvis som et stort Hav, frembragt ved mauge Stromme. I en saadan Førsamling findes Mennesker fra alle Jordens Nationer, som ere forsamlede formodenlig i een og samme Hensigt. Dette er en Hemmelighed for Verden, som ikke kan satte Aarsagen, hvorfor de samles. De Hellige ere Israels Born, Abrahams Efterkommere. Abraham er blevet kaldt „de Troendes Fader og Guds Ven.“ De Hellige have traadt i deres Førsædres Hodspor, og have gjort Abrahams Gjerninger, som skrevet er: „Dersom I vare Abrahams Born, gjorde i Abrahams Gjerninger.“ Han var opfordret til at forlade Slægtninge og Venner, og begive sig til et fremmed Land for at opfylde Guds Vilje. Han kom til et Land, som blev han lovet til en evindelig Ejendom, og Herren sagde, at i Abrahams Sæd skulde alle Jordens Nationer blive velsignede.

Vi tro, at gjennem Abrahams Slægtlinje fodes Mennesker, hvis Mandar, vare forud bestemte til at opfylde en stor og viktig Mission paa Jordens, og at Abraham udkaaredes, for han var født, til at være en Stamfader for den Slægt, hvorigenem Frelse skulde komme til Menneskene. Fra denne Slægtlinje kom Jesus Kristus, Verdens Forloser, og paa denne Maade blev det Ørstede opfyldt, som Herren gav til Abraham, at igjennem ham skulde alle Folk blive velsignede. Kristus oposrede sit Liv for Menneskenes Frelse. Han forløste Jordens fra dens faldne Tilstand, og tilvejebragte Frelse for dens Indvænere. Dog erfare vi, at Jesu jordiske Mission gjorde ikke Alt, som var nødvendigt for Menneskenes Saliggjørelse. Abrahams Born ere anbetroede den Mission, at være behjælpelige med

at frelse Menneskelægten. Kristus sagde til dem, som han havde udvalgt til at prædike Evangeliet: „I ere Jordens Salt; men om Saltet mistet sin Kraft, hvormed skal det saltes? Det duer til intet andet, end at fastes ud og nedtrædes af Mennesker.“ Han gjorde denne Lignelse for at tydelig gjøre for dem, at deres Kaldelse var til at bevare.

Abraham havde en Mission at udføre. Han var udvalgt som et Førbillede paa Gud, Faderen, i at give sin Son for Verdens Frelse; thi han var prøvet, euten han vilde adlyde Guds Befaling og offre sin Son; og da han udviste sin Lydhed til at opopre sin eneste Son, velsignede Herren ham og sagde: „dersor vil jeg storligen velsigne dig og meget mangfoldiggjøre din Sæd, som Stjernerne paa Himmelnen, og som Sand, der er ved Havets Bred, og din Sæd skal eje sine Fjenders Port.“ Har Gud forglemt sine Øster til Abraham? Eller hvor er Fuldbrydelsen af de herlige Velsignelser, som vare givne til denne trofaste Herrens Tjener? Tiden tillader mig ikke at folge Abrahams Borns omstændelige Historie. Se vide Alie, at de Øster, som Herren gav Abraham, bleve paauh givne til hans Son Isak; at Isak havde en Son, Jakob, til hvem de samme Øster vare givne at Jakob, som senere blev kaldet Israel, havde tolv Sonner; at Josefs Brodre vare misundelige, fordi han var elsket af sin Fader; at han var solgt i Faugenstab, og ophøjet af Egyptens Konge, og hvorledes han blev en Frelser for sin Faders Hus i Hungersnodens Tid, som et Sindbillede paa Jesus, Guds Son, som blev en Frelser for vor himmelske Faders Born; at Israels Born flyttede til Egypten, hvor de formeredes, indtil de blevet til en Magt i Landet; at de vare befriede

fra Egyptens Trældom ved Tegn og underlige Gjerninger, og at de, ved Moses som deres Leder, vandrede i Ørkenen i syrretræte Aar og blevet berørte i saadanne Principer, som kunde berede dem til at udholde Guds Hellighed lig Moses, der talede med Herren Ansigt til Ansigt, som en Ven taler med en Ven; men at deres Hengivenhed til det Hørgjængelige i denne Verden fik saadan Overhaand over dem, at de blevet uwærdige Moses og hans Værdomme, og at de tilsidst blevet forladte, og det højere Præstedomme blev taget fra dem, og at kun det mindre, eller aronske Præstedomme blev tilladt at forblive blandt dem. Endvidere vide §, at Israels Børn vare underviste i stræng Retfærdighed — et Øje for et Øje o. s. v. —, men i Tidens Lov kom Jesus Kristus Guds Søn, som forhndte en højere Lære. Han bragte, hvad de antogte for en ny Religion; Hans Lære forlangte ikke „Øje for Øje;“ ejheller havde den til sin Formaal at gjengælde Ondt med Ondt, men han lærte dem en højere Lov, nemlig at gjengælde Ondt med Godt, at møde Sværdet med Palmegrene, at vise i Ord og Gjerninger et bedre Eksempel, end Præsterne, de Skriftløge og freuragende Lærere lagde for Dagen.

Folket vare forbundede ved disse Værdomme; Alligevel vare de ikke nye; de vare saa gamle som Evigheden. De vare de Principer, som Moses lærte — hvorvidt, vide vi ikke, — og hvilke hans Folk ikke vare beredte til at modtagte. De vare indbefattede i det Evangelium, som Enok lærte, og hvorved hans Zion blev herliggjort og taget fra Jorden; det var det samme Evangelium, som Kristus kom for at gjenbringe — intet Nytt, men det evige Evangelium,

som er det samme i Gaar, i Dag og til evig Tid.

Da Jesus forhndte dette Evangelium, var der kun Jaa, som annammede det. Disse samlede han omkring sig og lærte dem ikke at være lig Fariseerne, men at de skulde lade deres Lys skinne saaledes, at Menneskene kunde se deres gode Gjerninger og priise deres Fader i Himmelten. Til Jøderne sagde han: „Dersom I vare Abrahams Børn, gjorde I Abrahams Gjerninger.“ Han gav sine Disciple Magt til at gjøre endog større Gjerninger, end han havde udført; at helbrede de Syge, uddrive onde Mander, at tale i Tungemaal, at profetere, og udøve forskjellige Gaver og Kræfter, henhørende til Evangeliet. Og da han var ved at forlade dem, gav han dem den samme Magt som han selv havde, til at forhndte Evangeliet, lovede, at Enhver, som vilde tro og blive døbt, skulde blive salig, og at Tegn skulde følge dem, som troede.

Apostlene tövede i Jerusalem, indtil de vare illædte med Kraft fra det Høje. Da dette fandt Sted, skete der en stor Forandrings blandt Apostlene. Petrus er et Eksempel paa dette. Han var for den Tid svag og vaklende, ja, saa svag at han endog fornægtede, at han kendte sin Herre og Meester; men naar han havde modtaget den Helligaand, stod han som den fornemste blandt Apostlene, der bevises ved Miraklet, som han udførte mod den halte Mand ved Templets Port, og ved mange andre Bejligheder. Disse Mænd vare fattige og uanselige, men endog Djævelen maatte adlyde dem, og deres Magt var større end den, som udfordres til at bygge en Stad eller forstaffe Rigdomme. Petrus var et Bevis paa, hvad en Herrens Tjener kan udføre ved den Helligaands Bistand.

(Fortsettes Side 173.)

Den 1ste Marts 1892.

Orden i Kirken.

Guds Hus er et Ordenshus. Dette Princip er tilfulde opslaret ved Kristi Kirkes Organisation, hvilken er saa fuldstændig, at dens Lige ikke kan findes paa Jorden. Ethvert Dvorum, enhver Embedsmænd, har en bestemt Sfære at virke i, og i hvilken ingen af de Andre maa indtrænge sig; og alle ere saa fuldkommen og passende sammenføjet i eet Legeme, at ethvert Lem deraf modtager Inspiration og Ledelse fra den samme Kilde. De lavere Embedsmænd præsideres over, og ere styrrede i deres Arbejder af dem som indehaver højere Autoritet, og denne Orden gjor sig gjeldende gennem de forskjellige Grader, lige til Kirkens Hoved, den Herre Jesus Kristus, hvis Nabenbaringer styrer hele Kirken.

Naar en Mand modtager en Del af det hellige Præstedomme, hvilket er den Magt, hvorved han er verdig til at handle i et Embede eller modtage en Bestikkelse i Kristi Kirke, er det hans første Forpligtelse at arbejde med Hild, og lære at forstaa de Pligter, som i Særdeleshed henhører til hans Kald og Autoritet. Dersom hans Begreber desangaaende ere urigtige eller usfuldstændige, er han i den Grad, forholdsvis, uduelig til at handle fornuftigt i Unliggender, som henhører til Herrrens Værks Fremgang iblandt Menneskene; enhver Embedsmænd skalde forstaa sit Kalds Omsang og Grenje. Dersom han ikke udover sit Kalds Mhndighed tilfulde, er en Del af det Arbejde, han skalde udføre, forsømt, og hvor han har Opsyn er Værkets Fremgang derved forsinket; dersom han overstrider sit Kalds Grænser, gaar han udenfor den Mhndighed, der tilhører den Grad af Præstedommet, som han indehaver, og den Almægtige anerkjender ikke, ejeller bifalder, saadanne Handlinger. Men Loven og Principerne, hvorpaa Kirkens Negieringsform hviler, ere saa simple og letfattelige, og ere saa tydelig forklarede i Herrens Nabenbaringer, at der ingen Anledning er til Misforstaelsel angaaende dem.

I alle Kirkens Embeder og Bestikkeler, tilhører det ikke en lavere Autoritet at lede eller styre en højere. Dette Princip er klarligen lagt for Dagen i Herrrens Ord og Værk, og er let at begribe, da det falder saa naturligt og passende. Den, som afgiver fra dette Princip, gjor et Indgreb paa den Orden, som tilhører Guds Hus, og Uenighed bliver Folgerne. Præstedommet hjemler ejeller nogen Mand en Nettighed at regjere egenmægtig over dem, som ere under hans Tilsyn. En barsk, bydende, tvingende Land, er i Modsatning til Evangeliet, og til Kristi Forstrifter. Alle Præstedommets Kald ere hellige og ere beseglede paa Mænd, ikke for at de derved kunne undertrykke deres Medmennesker, men for at de derved kunne velsigne dem. Disse Embedsmænd ere satte til at lede og styre Mænd og Kvinder fremad paa Sandhedens og Retfærdighedens Sti, saa de funne opnaa evig Fred og Frælse.

I denne Mission er en Orden blevet oprettet i Overensstemmelse med Herrrens Befalinger angaaende Evangeliets Udbredelse og Afsærernes Forrettelse udenfor de Helliges Indsamlingssted. Hele Missionen er under Præsidentens

Styrelse; enhver Afdeling eller Konference er under Konferencepræsidentens Opsyn, og de forstjellige Grene i Konferencen, er under Grensforstanderens Styrelse. Saaledes er en Eldste, som præsiderer over en Gren, lig en Fader for den lille Flot, som er ham anbetret at vaage over, og han skulde drage Omsorg om den og virke for dens Belfærd; han skulde handle med Taalmodighed og Kjærlighed, og med tilbørlig Hensyn til deres Følelser, over hvem han præsiderer, og paa samme Tid være standhaftig til ethvert Retfærdighedens Princip.

En af de fornemste Pligter som paahviler Grensforstanderen er, at je til, at de Hellige og Præstedømmet, som arbejder under hans Ledelse i Grenen, ere trofaste i Udførelsen af deres Pligter. Der er ingen Plads i Kirken for Ugude- lighed, og hvis noget Mellem falder i Fristelse, burde de belæres og behandles i Overensstemmelse med Guds Lov. Folket skulde ikke gjøre noget Forlangende, som Loven ikke fordrer, men de skulde lære at forstaa, at ethvert Princip i Evangeliet kræver Adlydelse fra Kirkens Medlemmer, dersom de vilde høste de Bef- signalser, som følge samme. Enhver Handling af Bigtighed i Grenen, skulde modtage Medlemernes Bisald, da Loven desangaaende er, at saadanne An- liggender skulle forrettes ved „sælles Samtykke.“

Enhver, som indehaver Præstedømmet, skulde bestræbe sig paa, at forestille sig Virkeligheden af det Ansvar, som paahviler ham i at sprede Kundskaben om det evige Evangelium, og skulde alvorlig forsøge paa enhver retfærdig Maade, at understøtte dem, som ere kaldte til at præsider over sig. Enhver Gren burde Præstedømmet være enige med deres Forstandere og være flittige i at udføre deres Pligter. Hvor der er omtrejdende Eldster i en Konference, skulde disse yde Konferencepræsidenten deres Tro og Tillid, og være i Besiddelse af Varm- hjertighedens, Enighedens og Kjærlighedens Land, den Land, som er ejendomme- lig for det sande Brodersamfund, og tilfulde hære de Ansvarligheder som hviler paa dem, i de Distrikter hvori de ere beskikkede til at arbejde. Det er en Over- trædelse af Disciplin for En, at gaa over eller trænge sig ind paa et andet Distrikt eller at forlade et Distrikt, uden passende Underretning og Tilladelse.

Under Konferencepræsidentens Overopsyn, og hvor der ingen omtrejdende Eldste er, har Forstanderen i enhver Gren direkte Opsyn over Kirkens An- liggender, og over saadanne Personers Indvielse til Kirken, som ere bosatte i Grenen, det vil sige, med Hensyn til Daab, Haandspaalæggelse o. s. v. Dette tilhører deres specielle Besiddelse og deres Pligter i Missionærsvirksomheden. Men, om En præsiderer over en vis Missionærgn eller Embedskreds i Kirken, er det dog ikke dermed sagt, at han selv personlig skulde se til alt, som henhører til samme. Enhver Embedsmænd under hans Styrelse, har visse Pligter at ud- føre, og skulde være respekteret og understøttet af Forstanderen i Udførelsen af disse Pligter.

Bed Behandling af en Grens Affærer fordrer almindelig Höflichkeit og Orden, at naar en Konferencepræsident er tilstede, Forstanderen da overthyder sig om hans Mening og handler i Overensstemmelse hermed. Det folger ikke deraf, at Konferencepræsidenten skal tage Magten fra Grens-Forstanderen; denne skal ielvfølgelig respekteres i sin Stilling og Kaldelse. Dog skulde det aldrig tabes af Syn, at den höjere Stilling er den præsiderende Autoritet. Naturligvis kan der ikke, naar Alle have Herrens Land til at lede dem, blive nogen Mangel paa

Enighed i Hørelser og Handlinger, men det er rigtigt, naar en højere Embedemand er tilstede, for den lavere at indhente hans Mening med Hensyn til at friske frem i Sager, som vedrører Værkets Velvære, selv om ogsaa den, som gjør Spørgsmalet, bliver opfordret til at gaa frem, som Aanden leder ham. Det er ikke i Overensstemmelse med Jesu Kristi Kirkes Aand og Lære for en Forstander at gaa frem uden det mindste Hensyn til sine tilstedeværende ledende Brødre.

Dette Princip gjælder overalt i hele Organisationen og alle dens Grene. Det har lige Anvendelse i Forholdet mellem Grens-Forstanderen og Konference-Præsidenten og i næste Ved mellem Sidstnævnte og Myndigheden over ham.

De, som følge denne Regel, ville erføre at ved at iagttagte passende Orden opnaas en fuldkommen Enhed, og Herrens Belsignelser ville hvile over dem i et rigeligt Maal.

Afdrag af Korrespondance.

Hjælpeforeningens Skriver, Søster Emmeline B. Wells, skriver i et Brev fra Salt Lake City, dateret den 25de Januar, at Damestribenterne dersteds have organiseret en Skriverforening, og, for at fremme den literære Kunst, afholdes maanedlige Møder. Søster Wells bemærker, med Hensyn til Hjælpeforeningens kommende halvhundredaarige Jubilæum, at hun ønsker at modtage en fuldstændig Rapport fra alle Hjælpeforeninger i Skandinavien. Til Slutning siger hun: „Jeg interesserer mig meget for Kvindens Velstård og Fremgang i alle Lande, og i Forskellen af det fornemste Gode til Kvind og Kvinder, uden Forskel — Sandhedens Udspreddelse og Menneskeslægtens Fremstiden. Jeg beder til Gud for Evangeliets Fremme i den Skandinaviske Mission, og for Eldsterne, som virker for Sandhedens Sag i de Lande, at de maatte være tilfredse i deres Stillinger, nyde Helsbred og altid være under den Helligaands Indflydelse.“

Præsident John Swenson skriver fra Kristianstad den 12te Februar: „I den senere Tid har jeg besøgt denne Egn af Konferencen, og har fundet Eldsterne og de Hellige at være i Besiddelse af en god Aand samt godt Helsbred. Vi have afholdt Forsamlinger her i denne By, som have været vel besøgte. I Dusby var Folket for aandelige til at lytte til vort Bidnesshyrd offenslig; der vare vi ikke i Stand til at faa en Plads hvor vi kunde prædike. Men ved vort tre Dages Ophold dersteds fandt vi mange oprigtige Mennesker i deres Hjem, som lyttede til os med Opmærksomhed. I Østre Ghenge og Qvillinge vare vi vel modtagne. Evangeliet har ikke været prædiket der i mange Aar. Vi afholdt tre gode Forsamlinger. Mange af de Tilstedeværende bad os at prædike i deres Hjem. To ere i den senere Tid blevne tillagte Kirken ved Daab. Mange undersøge vor Lære, og vil uden Tvivl annamme samme, men vi behøve flere Missionærer. Eldsterne Olof Monson og Per Björklund som virke her, ere ivrige og føle opmuntrede i deres Arbejde. Ved Brev fra Eldste Ola Jönsson erfare vi at de have lejet et Lokale i Karlskrona, og Værket nyder god Fremgang der.“

Eldste Hans N. Pedersen skriver fra Trondhjem den 13de Februar:

„Herren har velsignet os i denne Gren. Vi have gode Forsamlinger. Udsigterne ere gode og vi have spredte mange af vores Skrifter blandt Folket. Den modstaaende Magt ser med Harme paa vor Fremgang, men Sandhed kan ikke kusdfastes, og Modstand tjener kun til at styrke de Hellige i deres Tro, og de Svage blive stærkere derved. En „religiøs“ Avis har i den senere Tid indeholdt en Del Usandheder angaaende os, men det forhindrer ikke Værkets Fremgang, thi derved ere Mange komme til vore Forsamlinger og hørt Evangeliet, som maatte ellers ikke vilde have tænkt paa „Mormonerne“. Saadan Opmærksomhed fra vores Modstandere vækker Folket fra sin Dvale, saa vi have ingen Tid at spilde, og Herren velsigner os i vore Bestræbeler.“

Fra Stockholm skriver Præsident Fred. Lundberg den 14de Februar: „Jeg har just aflagt et Besøg i de forskjellige Grene i denne Konference, og med Hensyn til Evangeliet kan jeg sige, at mange Fremmede undersøge dets Principer. I Westerås Gren afholdt vi en Forsamlingude paa Landet hos en rig Landmand, hvor vi blev venligt modtagne. Det store Rum var fyldt med opmærksomme Tilhørere.“

Eldste L. F. Johnson skriver fra Aalborg den 10de Februar: „Jeg fik vel i at virke for Evangeliets Udspredelse. Mange Fremmede besøge vores Forsamlinger. Salen er næsten fyldt ved ethvert Møde, og hvis Interessen vedvarer at tiltage som i den sidste Maaned, vil Lokalet snart blive for lille. Udsigterne her for Fremtiden ere i Sandhed lovende. I Hjørring udøres ligeledes et godt Arbejde, men i Frederikshavn er Folket mere ligegeyldige.“

Fra Drammen, Norge, skriver Eldste A. M. Israelsen den 9de Februar, at de Hellige dersteds just havde haft en god Tid til sammen; at Præsident Madsen og Eldste Herman Kundersen havde aflagt dem et Besøg og flere Forsamlinger vare afholdte, hvor mange opmærksomme Tilhørere indfandt sig og en god And var tilstede. Broder Israelsen siger: „Vi befjendtgjør vores Forsamlinger i Avisen, og undertiden vor Tidsskrift; derved komme Mange for at høre. Adskillige undersøge nu vor Være med Flid og stor Interesse. Vi afholde Forsamlingerude paa Landet hveranden Uge; disse ere vel besøgte. Vi afholde ligeledes Forsamlinger i Røken, men da det er en Plads, hvor Evangeliet har været prædiket meget, er Folket tilsyneladende slove og forhærdede.“

Fra Eldste Anders Andersson, som arbejder i Jönköping Gren, have vi modtaget Brev hvori han beretter om sin Virksomhed, at han havde besøgt mange af Byerne i Grenen, folgt mange Skrifter og afholdt Forsamlinger, samt aflagt sit Bidnesbyrd for Mange, baade i og udenfor Kirken. Hans Erfaring som Missionær, var lig mange Andres; Nogle modtage Herrens Ejencere med Venlighed, og vare villige til at lytte til det Budskab, de bar, medens Andre, endog efter at have lovet Missionæren Mattelogis, ville, saamhart de fandt at han var en „Mormon“, vise ham Doren. Men Broder Andersson følte vel i at virke for Guds Sag, og sagde at Herren havde velsignet ham rigeligen, samt at Udsigterne for Evangeliets Fremme under disse Omstændigheder dog alligevel ikke vare daarlige.

Konferencemøder.

Føraars-Konferencemøderne afholdes:

I Aalborg	den 2den og 3die April.
" Aarhus	" 9de " 10de "
" Malmö	" 23de " 24de "
" Norrköping	" 30te April og 1ste Maj
" Kjøbenhavn	" 13de, 14de " 15de "
" Christiania	" 21de og 22de "
" Stockholm	" 28de " 29de "

Ankomst af Missionærer.

Fra Utah ankom til Kjøbenhavn via Rotterdam den 19de Februar, følgende Brødre som Missionærer: August Carlson fra Ogden og Levi Pearson fra Peoa.

Vi hyde dem velkomme, og nedbede Guds Belsignelser over dem i deres Arbejder.

Beskikkelse.

Eldste August Carlson beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference;

Eldste Levi Pearson beskikkes til at arbejde i Skaane Konference. Begge under deres respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Edw. H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Vogau, Utah, den 24de Jan. 1892.

Præsident Edw. H. Anderson.

Kjære Broder!

Jeg modtager „Stjernen“ regelmæssigt og i god Orden, og de Hellige her, som subskriberer paa den, længes altid efter det næste Nummer, hvilket fortalarer for mig, at „Stjernens“ Indhold er skateret af de Hellige; og maa dette ogsaa være en Glæde for dem, Broder, samt for Brødrene som virker med dem, at vide at Deres Arbejde er paaskjønnet. Jeg maa ørligt tilstaa, at jeg har ligesom en lidenskabelig Kjærlighed for „Stjernen“. Jeg betragter den næsten som en Helligdom; den er i min Besiddelse, fra det første Nummer som udkom af

den danske Udgave, indtil det Sidste. Ingen kunde betale mig for den med Penge; den er til mig, som en sand Ven og som en trostende Engel her nede paa Livets missommelige Vandring; intet Navn kunde passe bedre end det, som den bær; den bær det ogsaa med Øre, thi jeg overdriver det ikke om jeg figer, at den har tændt Lys i tusinder af oprigtige Hjerter; dens Straaler har gjennemtrængt Mørket, og den Sagtmødige er, formedelst dens Lys, blevet ledsgaget til at nyde stor Glæde i Herren; den har besøgt den Fattige blandt Menneskene, og formedelst de klare, ja, de himmelske Principer, som i den omhandle, ere tusinder af disse Fattige blevne bragte til at frysdes blandt Æs-

raels Hellige; den har opøggt dem, som vare forvildet i Alanden, og har oplyst dem og givet dem Forstand. Den, som knurrede imod Menneskets Verdonim angaaende den frelsende Plan, og som havde en guddommelig Gnist bevaret i sit Hjerte, har modtaget Verdoni gjenem „Stjernen”, saa han i Dag hænder sin Gud, og Vejen til ham igjen Den sandt ogsaa mig, som et af de vildfarende og fra Floden adspredte Haar; en fattig Fiskerkone bragte den til min

Moder, og velsignet skal hun for stedse være for samme. Jeg føler at „Stjernen” burde holdes mere herhjemme, jeg tror Missionen i vort Fædreland fortjener det, ja uden Twivl behøver det, og saa længe jeg kan, vil jeg virke for samme.

Med venlig Hilsen til Deni og Brødrene samt de Hellige i Skandinavien tegner jeg mig,

Deres Broder i Kristo,
H. J. Christiansen.

Abrahams Børns Hjerninger.

(Sluttet fra Side 167.)

Efter en Tid begyndte Verden at stride mod Apostlene. Disse blevé ihjelslagne; og som det var i Mose Dage, naar Præstedømmet og Evangeliet blev taget fra Jorden, saaledes blev Tilstanden i den kristne Verden. Menneskene blevé uverdige for de mange Velsignelser, om vare dem tilbudte, og, for at fuldbyrde de herlige Løster som vare givne, var det nødvendigt, at i disse sidste Dage en anden Gjenoprettelse af Evangeliet skulde finde Sted; at Præstedømmet, med alle dets Gaver og Kræster skulde gjengives til Jorden. Dette er fun en Fuldbydelse af Forudsigelser af hellige Mænd i Israel, der talte, som de vare drevne af Alanden. Profeten Esaias taler om et stort Værk, som skulde udføres i de sidste Dage, hvorved de Wises Visdom skulde forgaa, og de Forstandiges Forstand skulde skjule sig. Profeten Jeremias taler om en Indsamling af Israels Hus i disse sidste Dage. Vi leve i Indsamlingens Husholdning — Tidernes Hyldest Husholdning, naar alle

Ting skulle sammenføres til eet, baade det som er i Himmelten og paa Jordten.

Vi, de Sidste Dages Hellige, ere ensfoldige nok til at tro, at disse Profetier fuldbyrdes nu, i vore Dage, og at de Hellige, som ere komne fra alle Jordens Nationer, ere Abrahams, Isaacs og Jakobs Børn, og for den største Del Josefs Efterkommere, og at de samles som eet Folk, ligesom mange Floder i ect Hav. Den Allmægtige underrettede Joseph Smith om, at han nedstannede i lige Vinje fra Josef, som var solgt til Egypten, og at det var hans Pligt, at paabegynde Israels Indsamling i disse sidste Dage, som en Forberedelse for at udføre et stort og mægtigt Værk. Og dette Værk er intet mindre, end at berede Verden for Forlösers Komme i sin Herlighed. Menneskeslægten maa beredes for denne Begivenhed, og Herren har kaldt nogle Haar, til at forhunde det glade Budskab om hans anden Komme, saavel som til at foregaa Verden med et folgeværdigt Eksempel, hvorved de kunne blive vær-

dige til at indgaa til Guds Nærhed. Dette var hvad Joseph Smith blev kaldet til.

Hvorfør er det, at Verden ikke vil anerkjende hans Mission? Hvorfør skulle det anses som forunderligt, at Gud skulle sende en Profet til at udfoere for os, det som Profeter udførte for vore Forfædre for tusinder af Aar siden? Nogle have spurgt: vilde Gud, dersom han havde agtet at oprette sit Værk paa Jorden, have forbigaet alle de fremragende theologiske Videnskabsmænd, og udvalgt en Dreng lig Joseph Smith? Mange anse dette som et afgjørende Bevis for, at Joseph Smith ikke var en Guds Ejener. Men tillad mig at paaminde saadanne Personer om, at naar Jesus kom til Verden, var lignende Indvendinger rejste mod ham. Om ham spurges der: Er ikke dette Tømmermandens Dreng, og kan han være Guds Son? Derfor forkastede de ham. De kunde ikke tro at Gud vilde vælge som en Messias, en, som de havde set arbejde i et Snedkerværksted. Der var ingen Glorie eller Straalekrans omkring hans Hoved, som mange paa Malerier have omgivet det med. Der var intet overordenligt ved hans Udseende. Han var ikke kommen for at frelse Sjæle ved sin ndvortes Skønhed, ejheller ved Beltalenhed, men ved at prædike Sandheden. Han beviste dette ved at love dem, som vilde adlyde hans Lære, at de skulde saa at vide for dem selv, om Lærdommen var fra Gud. Saaledes var han forkastet, fordi Menneskene bedømte hans Værd fra ndvortes Udseende, de mest bedragelige Tegn hvorved man kan bedømme Mennesker. Verden vilde ikke gjøre sig den Ulejlighed, at undersøge hans Lærdommme,

men de betragtede ham som en Bedrager. Det er saaledes intet at undres over, at Joseph Smith skulde blive forkastet.

En Præst sagde en Gang at Joseph Smith var ikke forkastet fordi han var en Landmans Son, men fordi hans Paastand var falsk og hans Lærdomme skadelig for Verden. Til dem, som høre Saadant, vil jeg kun sige, at de, som ville ærligt og oprigtigt undersøge dette, skal faa at vide for sig selv, at den Paastand og Lære, som Joseph Smith fremholdt, er fra Gud. Kan en Bedrager give et saadant Lovste?

Jeg bevidner, at denne Religion — det gjør intet til Sagen hvad den kaldes — er sand. De Sidste-Dages Hellige ere Abrahams Efterkommere, og de Belsignelser, som en Gang var lovet Abraham, de Troendes Fader, ere deres, ved Lydighed mod Guds Bud. Men opfylde vi vor Mission? Dette er et vigtigt Spørgsmaal. Ere vi Jordens Salt? Vi have alle en Mission at udføre, og de Ord, som jeg ansørte, ere lige saa anvendelige nu, som nogensinde: „Om Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det faltes? Det duer til intet andet, end at fastes ud og nedtrædes af Mennesker.“

Dersom vi ere trofaste, venter os den største Ere. Men hvis ikke, vil det være med os som med Saltet, der har mistet sin Kraft. Vi maa først søge Guds Rige, og Hensyn til verdslige Anliggender maa være af anden Rang. Belsignet ere de Trofaste, og maa Gud hjælpe os til at vedblive indtil Enden, og udføre vor Mission hæderligent som Abrahams Born, udvalgte til at være behjælpelige i Menneskestægtens Frelse.

Blandingar.

Den nys afdøde berømte engelske Læge Sir Morell Mackenzies Salon var alle fremragende unge Kunstneres og Kunstnerunders Forsamlingssted, og den elskværdige og aandrige Husherre syntes at befinde sig bedst i deres Kreds — skrives der fra London til et tykt Blad. Patti, Albani, Nilsson og mange Andre sang gjerne hos Sir Morell: Manden, der holdt deres Hals i Orden og aldrig tog Honorar af Kunstnere. Kom de for at søge Raad eller Hjælp hos ham, saa havde de Adgang for alle andre Patienter, der syldte Rækken af Venteværrelser i den berømte Læges Hus. Kunsten var hos ham den bedste Anbefaling, og der-efter Armoden. For de Fattige havde han altid et aabent Hjerte og en aaben Haand, og for dem oprettede han ogsaa det berømte Hospital for Hals- Strube- og Hovedsygdomme, hvor han daglig tilbragte flere Timer.

Nogle Dage før han blev syg, gav han endnu et for ham saa karakteristisk Bevis paa sin Deltagelse for Armoden. I hans Hospital laa en lille Pige, paa hvem Lægernes Kunst var forgjøves. Der var ingen Redning, og Barnet sit pludselig Hjemve og vilde tilbage til sine Forældre langt ude i den østlige Del af London. Mackenzie anordnede, at Barnets Ønske fulde inødetonommes. Nogle Dage efter kom der en fattig Arbejdskone til ham, det var Moderen til Barnet, og hun bad ham om at se ud til Nelly, der stadig spurgte efter „sin Doktor“. „Jeg kan desværre, som De ved, ikke mere hjælpe,“ sagde Lægen.

„Jeg ved det, Hr. Doktor; jeg ved, at Barnet snart maa dø, men jeg er dog kommen, fordi det bad saa meget derom og ikke kunne komme til Ro.“

„Stakkels Nelly! Stakkels Barn! Sig hende, jeg skal komme!“

Og nogle Timer senere steg Sir Morell ud af sin Vogn udenfor et jættigt Hus og gik med Favnens fuld af Bindruer, Appelsiner og Legetøj ind til sin lille Patient i Armodens Hjem. Barnet blev henrykt, og den berømte Læge lod sine rige Patienter i the West-end vente og blev to Timer hos den Lille, som snart fulde gaa over i Ewigheden. Ved sin Bortgang trykkede han hende yderligere to Guldstykker i Haanden. Til Forældrene talte han trostende Ord: „Der venter os Alle den samme Skæbne. Gud lader os Alle gaa den samme Vej, ofte tidligere end vi tænke os. Maatte vi Alle være saa sikre paa Himlen, som stakkels lille Nelly er det!“ — Nu er Sir Morell selv gaaet den Vej, tidligere end han og hans Venner havde tænkt!

Grev Tolstojs negenmyttige Arbejde for de Nødlidende i Rusland er vedvarende Gjenstand for adskillig Mistro, og Præsteskabet fremstiller ham for de ensfoldige Bonder som selve Antikristen.

Ikke desto mindre er det lykkes haer i fort Tid at oprette over 50 Folkekjøfcenter, i hvilke daglig henved 3000 Bonder ere blevne beskifte, og man antager, at han har indsamlet omtrent 4,000,000 Rubler til Lindring af Noden.

Mr. Spurgeon, en af Verdens største Prædikanter, blev begtavet Mandagen den 7de Februar. Næsten i alle Kirker i England blev der prædiket om den afdøde. Han døde den 31te Januar.

Dødsfald.

Martha Fugl, Datter af Christian og Margrethe Fugl, født i Pleasant Grove, Utah, den 10de Januar 1874 afgik ved Døden i Provo City, Utah, den 30te November 1891 efter 9 Dages haarde Lidelser af Tyfusfeber. Hun var højt agtet og elsket af Alle, som kjendte hende.

Hans Knudsen, født i Voiten, Hedenmarken, Norge den 24de Oktober 1819, afgik ved Døden i sit Hjem i Provo, Utah, den 15de December 1891. Han annammede Evangeliet i 1863 og emigrerede til Utah i 1864. Han døde, som han levede, trofast og elsket af Mange.

Ole Halvorsen, født i Lier Præstegjeld, Norge, den 27de August 1824 døde i sit Hjem i Salt Lake City, Utah, Tirsdagen den 29de December 1891. Den Afdøde var en trofast Sidste-Dages Hellig, og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Mary Jensen, født i Sletth, i Nørheden af Aarhus, Danmark, den 29de Februar 1856 døde i Salt Lake City, Utah, den 31te December 1891.

Maren Kirstine Hansen, født den 6te August 1827 i Bissenberg Sogn pr. Odense i Fyen, Danmark, døde den 10de November 1891 i Ephraim City, Sanpete County, Utah.

Den Afdøde annammede Evangeliet den 7de Januar 1855, emigrerede til Utah i Føraret 1857, og ankom med Haandkarrekompagniet til Salt Lake City den 13de September 1857. Hun efterlader sig Mand, to Sønner, en Datter og elleve Børnebørn. Hun var en trofast Sidste-Dages Hellig

Frederik Mikkelsen, født i Hjorring, Danmark, den 11te April 1814, døde i sit Hjem i Pleasant Grove, Utah, den 17de Januar 1892 efter 3 Maaneders haarde Lidelser.

Han annammede Evangeliet i 1861, emigrerede til Utah i 1863 og døde som han havde levet i fuld Tro paa Jesu Evangelium, hvilket han havde anammet med Glæde. Han efterlader sig Hustru og en Son, som dybt savner en trofast Mand og kjærlig Fader.

Einar Hansen, Son af H. P. og Emma Hansen, født den 1ste April 1886, døde i North Salt Lake, Utah, den 27de Jannar 1892, efter 6 Maaneders Sygdom af Battersot.

Indhold.

Tale af Præsident George Q. Cannon..... Abrahams Børns Gjerninger 165, 173 Ned. Num.: Ordren i Kirken..... Uddrag af Korrespondance..... 170	Konferencemøder..... Ankomst af Missionærer..... Besiddelse..... Korrespondance..... Blandingar .....
	172 172 172 172 175 176

Kjobenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Træst hos F. E. Bording (B. Peterien).